

ἀξιώσεις τοῦ Ἡμερολογίου μας φαίνονται δικαίω-
ταται, ἐλπίζομεν δὲ ὅτι καὶ τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν θά-
τας ἀναγνωρίσῃ καὶ θά παράσῃ πρόθυμον τὴν ὑπο-
στήριξίν του, ἄνευ τῆς ὁποίας τίποτε δὲν εἴμπορεῖ
νὰ προαχθῇ καὶ νὰ τελεσφορήσῃ.

ΓΡ. Ξ.

ΕΚ ΤΗΣ ΦΑΥΣΤΑΣ

Μονόλογος τῆς Φαύστας κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς γ' πράξεως.

Ναί, ἦ Ἦώς
τί εὐτυχής! ἠράσθη τοῦ Μαντίου τὸν
υἱόν, τὸν νέον Κλεῖτον, καὶ τὸν ἦρπασε.
Τὸν Κεφάλον ἠράσθη, τὸν Ὁρίωνα . . .
τίς οἶδε πόσους ἄλλους; καὶ τοὺς ἦρπασε
τοὺς ἦρπασεν, ὡς ἂν εἰ εἶχεν ὄνυχας
ἄρπυίας, ἢ θεά, ἢ ῥοδοδάκτυλος!
Ἦώς νὰ μὴ φύγῃ προτροπαδὸν πρὸ αὐτῆς
ἢ Ἀφροδίτη, ἢ σεμνὴ προστάτρια
τῶν δεσποινῶν τῆς Ῥώμης; Ἐ, Ὀβιδίε!
ἐγώ, ἐγώ νὰ σὲ διδάξω ἔπρεπε
τῶν θεαινῶν σου καὶ θεῶν τοὺς ἔρωτας.
Τὰ ῥόδα φέρει ὄχι εἰς τὸ πρόσωπον
ἀλλὰ εἰς τοὺς δακτύλους ἢ καλὴ Ἦώς,
διότι κόρη εἶνε ἀναιδίης μητρὸς
ἀναιδεστέρας. . . τῆς Νυκτός. . . Ἄφ' οὗ ἡ Νύξ
μορφὴν δὲν ἔχει, ποῦ τὰ ῥόδα τῆς Αἰδοῦς
θὰ εὔρουν τόπον; Ἄν ἐκ τῆς αἰδήμονος
ἡμέρας τῶν ἀνθρώπων ἢ ἀπρόσωπος
καὶ ἀφανὴς Ἦώς τοὺς ἐρωμένους τῆς
ἀρπάξῃ, εἰς τὰ σκότη πάλιν τῆς νυκτός
τοὺς θάπτει εἰς τὰ σκότη, τὰ ἀνήλια,
ὅπου τυφλὴ κοιμᾶται πᾶσα δύναμις
τῆς φύσεως, κ' ἐκεῖ εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν
καθεύδει ὕπνον αἰωνίου ἔρωτος.
Ἦώς κ' ἐγώ, θυγάτηρ εἶμαι τῆς Νυκτός
κ' ἐγώ! ἀλλ' ὄχι τῆς Ἑλληνικῆς οὐδὲ
τῆς τῶν Λυδῶν. Εἶμαι κόρη τῆς Νυκτός
χωρῶν ὑπερβορείων, κρύων, Ἰσοφροῶν.
Ἦώς, ἀλλὰ ἀγρία, βάρβαρος Ἦώς.
Ἡ γενεά μου εἰς τὴν νύκτα τῶν δασῶν
τῆς Παννονίας ἐκοιμᾶτο βάρβαρος
μακροὺς αἰῶνας, ποῖν ἐκ τοῦ Παννονικοῦ
Σιρμίου ὁ πατήρ μου Μαξιμανὸς
ὀρμησὰς λάβ' εἰς τὰς τυλώδεις χεῖρας του
ἀντὶ ἀρότρου ξίφος κ' ἐκρωμαῖσθεις
ὡς Καῖσαρ μοναρχήσῃ καὶ ὡς Αὔγουστος.
Ἐκεῖθεν εἰς τὸν κόσμον τὸν Ῥωμαϊκὸν
προῆλθον, καὶ μετ' ἀποπλάνησιν μακρὰν
εὔρηκα τέλος τὸν Ὁρίωνα μου . . . Ὡς
Ἦώς τὰς χεῖρας τὰς ῥοδοδάκτυλους μου
ἐκτείνω, τὸν ἀρπάξω, κ' εἰς τὴν φιλίην μου
κοιτίδα, τὴν ζοφώδη κ' αἰωνίαν τῶν
δασῶν τῆς Παννονίας νύκτα τρέχω, καὶ
ἐκεῖ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ φιλτάτου μου
Ὁρίωνος ῥιφθεῖσα, ζῶα ἢ νεκρά,
κοιμῶμαι ὕπνον αἰωνίου ἔρωτος.

Δ. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ

ΚΑΤΑ ΤΙ ΥΠΕΡΕΧΟΥΣΙ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΑ ΖΩΑ

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐν Νάθιγκαμ συνέλευσιν τῶν
ὀκτὼ τμημάτων τῆς Βρετανικῆς Ἑταιρίας ὁ προϊστάμε-
νος τοῦ μηχανικοῦ τμήματος κ. Τερεμίας Χαῖδ (Head)
ἀνέπτυξε πειστικώτατα τὴν γνώμην, καθ' ἣν ἡ σημερινὴ
μεγάλῃ πρὸδος τῆς μηχανικῆς ἐπιστήμης, ἴσως δὲ καὶ ἡ
ἀρχὴ αὐτῆς προέρχεται πρὸ πάντων ἐκ τῆς ἀκριβοῦς παρα-
τηρήσεως τῶν φυσικῶν καὶ ἰδίως τῶν ζωικῶν μηχανι-
σμῶν. Ἡ διατριβὴ τοῦ ἐπιφανοῦς ἐπιστήμονος ἔχει κατὰ
τὴν περίληψιν τῶν λονδινεῶν «Καιρῶν» ὡς ἐξῆς:

«Πολλά, καὶ ἴσως τὰ πλείστα τῶν ζώων, δύναν-
ται ἐγκαίρως προπαρασκευαζόμενα νὰ διδαχθῶσι
τὴν χρῆσιν παντοίων μηχανῶν. Πασίγνωστος εἶναι
ὁ ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ Καρισθροῦκ ὄνος, ὁ ἀνασύρων
ὑδωρ ἐκ βαθυτάτου φρέατος διὰ τροχοῦ ὀδοντωτοῦ,
ἀπαραλλάκτως ὅπως ὁ προκατόχος αὐτοῦ ἀνθρώπι-
νος ἀντλητής. Ἐτυχε δὲ νὰ ἴδω καὶ κανάριον ἀν-
τλοῦν ὑδωρ ἐκ φρεατιδίου, ὀρυχθέντος ὑπὲρ τὸν ἕνα
πόδα χαμηλότερα τοῦ πασσάλου ἐπὶ τοῦ ὁποίου
ἐκούρνιαζε, διὰ δακτυλήθρας προσηρτημένης εἰς τὴν
ἄκρην λεπτῆς ἀλύσου, τὴν ὁποίαν ἀνέσυρε διὰ τοῦ
ῥάμφους, συγκρατοῦν ἐκάστοτε διὰ τῆς ἐπιθέσεως
τοῦ ποδός τὸ ἀνελευσθὲν μέρος τῆς ἀλύσου καὶ ἐξα-
κολουθοῦν ἔπειτα τὸ ἔργον διὰ τοῦ ῥάμφους. Ὅταν
ὁ τοιοῦτος καδίσκος ἐφθάνει εἰς τὸ ἀπαιτούμενον
ὕψος τὸ πτηνὸν ἔπινε τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ καὶ
τόν ἄφρινε ἔπειτα νὰ πέσῃ εἰς τὸ βάθος τοῦ φρέατος.
Παρά δὲ τοῦ κ. Κ. Οὔδ (Wood) ἐπληροφορήθη
ὅτι οἱ κόρακες οἱ διακτώμενοι παρὰ τὰ ὄστρεϊδιο-
φόρα παράλια τῶν Ἰνδιῶν, ἀναμένουσι μέχρις οὗ
ἀποκαλύψῃ ἡ ἀμπωτις τὰ ὄστρεϊδια, τὰ ὁποῖα μέ-
νουσιν ἐπὶ τινὰς ἀκόμη στιγμὰς ἀνοικτά. Πρὶν ὁμῶς
ἐπιπέσῃ νὰ τὰ φάγῃ προνοεῖ ὁ κόραξ νὰ παρεν-
θῆσιν μικρὸν λιθάριον μεταξὺ τῶν ὄστράκων, ἀσφα-
λίζον οὕτω κατ' ἐνδεχομένον κλεισίματος τὸ τε
γεῦμά του καὶ τοῦ ῥάμφους του τὴν ἀκεραιότητα.

Ὁ δὲ πῖθηκος κάλλιστα γνωρίζει νὰ συντρίβῃ κα-
ρύδια διὰ λίθου καὶ νὰ μεταχειρίζεται τοῦτον ὡς
βλήμα κατὰ τῶν ἐχθρῶν του. Καίτοι ὁμῶς ἐξυπνος
παγιδεύεται εὐκόλως εἰς τινὰς χώρας διὰ τοῦ ἐξῆς
τρόπου: οἱ ἰθαγενεῖς προσδένουσιν εἰς κλάδον δέν-
δρου κελίην κολοκύνθην περιέχουσαν ὀρύζιον, διὰ
τῆς ὁπῆς τῆς ὁποίας δύναται νὰ διέλθῃ ἡ κενὴ χεῖρ,
ὄχι ὁμῶς καὶ ἡ πλήρης ὀρύζης πυγμὴ τοῦ πιθήκου,
ὅστις δὲν φαίνεται ἔχων τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν
νοημοσύνης ὥστε ν' ἀρήσῃ τὸ ὀρύζιον καὶ ν' ἀπο-
σύρῃ τὴν χεῖρα ἐκ τῆς παγίδος.

Πάντα τὰ ζῶα εἶναι κατὰ τε τὴν κατασκευὴν
τοῦ σώματος καὶ τὰς ποικίλας αὐτοῦ λειτουργίας
μηχαναὶ τόσον πολυπλοκοί, ὥστε δυνάμεθα μόνον
νὰ θαυμάσωμεν αὐτὰς καὶ σπανίως νὰ προσπαθή-
σωμεν κατὰ τι νὰ τὰς μιμηθῶμεν. Τὸ μηχανικὸν
λεξιλόγιον πάσης γλώσσης ἐλήφθη κατὰ τὸ πλεί-
στον ἐκ τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων,
εἰς τῶν ὁποίων τὸ σῶμα δυνάμεθα ν' ἀνεύρωμεν τὸ
ἀρχικὸν σχέδιον πλείστων μηχανημάτων».

Ὁ κ. Χαῖδ προβαίνει ἔπειτα εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ
φυσικοῦ μηχανισμοῦ τοῦ ἀνθρώπινου σώματος καὶ